

[Hagen Hagensen.]

eller måske lettere sagt en tredje art lovgivning ind i billedet. Det er lige så givet, at det er nødvendigt med den bestemmelse, der er optaget i lovforslaget om, at ordrepublicsystemet, d. v. s. ikke-anvendelse af udenlandske retsregler, hvis disse anses for uforenelige med grundlæggende danske retsprincipper, må have sin plads i den lov, der kommer. Det er ikke mindst nødvendigt under hensyn til, at konventionen efter sin ordlyd står åben for alle stater.

Jeg ser af bemærkningerne til lovforslaget, at man vil medtage Grønland under lovens gyldighedsområde, og at lovforslaget er forelagt det færøske landsstyre til udtalelse. Forhåbentlig må det blive sådan, at når loven kommer til eksistens, omfatter den hele det danske rige, således at vi så vidt muligt har dansk retsenhed.

Det er en betænkelig ting, at der endnu kun er få lande, der har ratificeret konventionen af 1955; kun 3 lande har gjort det, nemlig Frankrig, Belgien og Italien. Norden vil komme til at øve en afgørende indflydelse, idet den nordiske tiltræden af konventionen vil komme til at betyde, at denne træder i kraft, men det ville være ønskeligt, om flere lande — og ikke mindst vore store handelspartnere England og Tyskland — kom med ind under konventionens bestemmelser, således at en væsentlig del af vor udenrigshandel kunne falde ind under de lovbestemmelser, som vi nu agter at vedtage.

Jeg går altså ud fra, at vi nærmere kan komme til at se på lovforslaget i et udvalg, og jeg skal tilsige det konservative folkepartis positive medvirken under udvalgsbehandlingen.

Else-Merete Ross: Da vi ikke har mulighed for at ændre konventionens ordlyd, er spørgsmålet vel hovedsagelig, om vi har fordel af at ratificere den eller ej. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at de nordiske justitsministre har drøftet spørgsmålet og er enige om det ønskelige i en ratifikation. I mit parti synes vi, at konventionen må være en fordel, men kunne ønske at få at vide af den højtærede justitsminister, om handelsorganisationer har haft indvendinger at gøre. Hvis det ikke er tilfældet, kan mit parti give sin tilslutning til lovforslaget.

Herluf Rasmussen: Som det fremgår af den højtærede justitsministers skriftlige fremsættelse, er det foreliggende forslag til lov om internationalprivatretlige regler for løsørekøb udarbejdet i samarbejde med justitsministerierne i Finland, Norge og Sverige og kan således tages som udtryk for, at der er taget et nyt skridt henimod en udvidelse af det internordiske samarbejde på lovgivningens område. Dog bør det måske i den forbindelse anføres, at samarbejde mellem justitsministerierne alene ikke fuldt ud garanterer, at de nordiske lande vedtager ensartede love. Der må vel stadig væk regnes med den mulighed, at lovforslagene kan undergå ændringer under forhandlingerne i de respektive parlamenter, hvis ikke der på parlamentsbasis kan opnås kontakt og samarbejde. Det er muligt, at det foreliggende forslag slet ikke indeholder ting, der kan skille de nordiske lande, men det vil være noget, som vi nok hellere må se på i udvalget.

Fra vor side — det vil jeg meget gerne understrege her ved lovforslagets første behandling — er der ingen væsentlige indvendinger at fremføre mod indholdet. Forslaget ser skikkelig ud, dets vedtagelse vil sikkert ikke skabe urolige nætter siden hen for den højtærede justitsminister, som i den seneste tid har været offer for mere eller mindre berettigede angreb. Hvad der for os ikke er mindst vigtigt, er, at forslagets vedtagelse skal danne grundlag for en snarlig ratifikation af Haagerkonventionen af 15. juni 1955, som ifølge bemærkningerne til lovforslaget gerne skulle finde sted inden Haagerkonferencens 10. samling i dette efterår, og den form for internationalt samarbejde, hvor det drejer sig om at fremme internationale retsprincipper, har vi intet imod.

I et herværende dagblad skriver en kronikør i dag, at de nordiske lande er gået i spidsen for internationalt samarbejde på køberettens område. Alt er jo relativt, men man må gøre sig klart, at konventionen stammer helt tilbage fra 1955 og foreløbig kun er ratificeret af Belgien samt Frankrig og Italien, hvilket jo kan tyde på, at den store interesse ikke har været til stede, vel nok fordi man har ment, at internationale løsørekøb har kunnet klare